

O nauczycielach

Nauczycielka matematyki do swoich uczniów:

- Od dziś będziemy liczyć na komputerach.
- Huraaa! – Krzyknęli wszyscy chórem.
- Dobrze, a więc ile to 5 komputerów dodać 10 komputerów?

- Jak nazwać nauczyciela bez nerwicy?
- Bezrobotny.

Było sobie dwóch matematyków: kobieta i mężczyzna. Jedzą kolację przy świecach i nagle mężczyzna się pyta: - Myślisz o tym samym co ja?

- Tak.
- I ile ci wyszło?

Z Internetu

- A pani o tym to z Internetu wie – pyta dziecko?
- Ale o czym?
- No, na przykład o 12 miesiącach?

Sąsiadka

- Proszę pani, wie pani gdzie mieszka moja babcia?
- Gdzie?
- Obok sąsiadki.
- A sąsiadka gdzie?
- Niedaleko mojej babci.

Dookoła choinki

Antoś wraca do domu z przedszkola cały podrapany na twarzy. Mama przestraszona pyta:

- Jasiu! Co się stało?!
- Dzisiaj było mało dzieci w przedszkolu.
- Dobrze, ale co to ma wspólnego z twoimi zadrapaniami?!
- Pani kazała nam ustawić się w kółko, złapać za rączki i tańczyć dookoła choinki.

Opracowała Dorota Kmieciak

Zabawy na zimowe wieczory

Co by było, gdyby ...

Zadajemy pytania z serii „co by było gdyby/gdybyś?”

- co by było gdybyś umiał/a latać?
- co by było gdybyś miał/a latający dywan?
- co by było gdybyś miał/a worek pieniędzy?
- co by było gdybyś umiał/a pływać i przebywać pod wodą jak ryba?
- co by było gdybyś umiał/a przemieszczać się w czasie?

- co by było gdybyś był/a lekka jak piórko?
 - co by było gdybyś był/a mała jak mrówka?
 - co by było gdybyś był/a wielka jak dinozaur?
- Delikatnie zachęcaj dziecko, by poszło za swoją wyobraźnią zadając pytania pomocnicze typu „i co wtedy?”, „i co dalej?”. Zabawa ćwiczy wyobraźnię i wyzwala niestandardowe, abstrakcyjne myślenie. Takie podejście do życia cechuje prawdziwych odkrywców! Są nieszablonowi!!! Ponadto zabawa uczy formułowania myśli i budowania dłuższych wypowiedzi.

Jakie zwierzątko ...?

Zabawa polega na zadawaniu pytań i odpowiadaniu na pytania z serii:

- Jakie zwierzątko umie latać? (ptak, bocian)
 - Jakie zwierzątko żyje w wodzie? (ryba, szczupak)
 - Jakie zwierzątko żyje na ziemi/lądzie? (sarna) lub trudniejsze:
 - Jakie zwierzątko umie latać, pływać i chodzić? (łabędź)
 - Jakie zwierzątko umie latać i chodzić? (gołąbek)
 - Jakie zwierzątko mieszka pod ziemią? (kret)
 - Jakie zwierzątko mieszka na drzewach? (koala)
- Możliwe są również pytania z serii:
- Jakie zwierzątko "żyje" w pobliżu komputera? (myszka). Ta zabawa pomaga trenować wyobraźnię i refleks.

Opracowała Alicja Ulko

WIADOMOŚCI PRZEDSZKOLNE

Grudzień 2019

Wigilia

to nie jest czas
kiedy prezentów moc,
Wigilia to nie jest czas
gdy potraw sto na stole,
Wigilia to przepiękny czas,
Bożonarodzeniowy czas,
gdy siedzimy wszyscy w kole
i mamy bliskich przy stole.
Spokojnych i zdrowych Świąt!

SMIESZ © MEK

**DYREKTOR,
RADA PEDAGOGICZNA I PERSONEL
MIEJSKIEGO PRZEDSZKOLA NR 15
W SIEDLCACH**

Twoje dziecko tańczy? Gra w piłkę? - Pitagoras i Bach byłiby z Ciebie dumni!

Słodkie księżniczki brykające w rytm muzyki na scenie, mali piłkarze, z leżką w oku oklaskiwani przez tatusiów, to nie tylko piękny obraz do zdjęć w rodzinnym albumie. Nawet jeśli bodźcem do posłania dziecka na zajęcia ruchowe były względy estetyczne czy też próba dania pociechom więcej niż my mieliśmy, to nie szkodzi. Ważny jest końcowy efekt, a będą nim zdolności matematyczne!!! W myśli matematycznej ta koherencja funkcjonuje od dawna, natomiast jako ważny przekaz dla rodzica, do wiadomości powszechnej, wchodzi bardzo powoli. A jest o czym pisać. Taniec, sport, zajęcia umuzykalniające, logo rytmika to pierwsze kroki do rozwoju orientacji przestrzennej, do zdolności skupiania się, a także do kontaktów z rówieśnikami, do rozwoju umiejętności słuchania i poprawnego wykonywania poleceń. Orientacja przestrzenna to podstawowy poziom rozwoju umiejętności matematycznych. Bez rozwinięcia tej płaszczyzny nie będzie umiejętności rytmicznej (i muzycznej i matematycznej), umiejętności liczenia ani rachowania. Ale to znów tylko budowanie bazy pod dorosłe życie. Po co komu ta matma? - jedno z najczęstszych pytań dzieci z pierwszego poziomu edukacyjnego. I co ma do tego choćby taniec? A więc po to:

Koncentracja uwagi: Taniec, a także nauka gry na instrumencie, poprawia zdolność skupiania i utrzymywania uwagi, ponieważ dzięki nim powstaje w naszym mózgu nowy system połączeń. Komórki nerwowe mogą sprawniej porozumiewać się i wykonywać polecenia. Badania neuroobrazowania pokazują jak rozrasta się ów system. Proces ten (w swojej dynamice i skali) porównany jest wystrzeliwania fajerwerków.

Właściwe funkcjonowanie obu półkul (lateralizacja): każda z półkul odpowiada za co innego; jeśli nie będą pracowały synchronicznie, żadna z nich właściwie nie zadziała, a tym samym nie spełni swego zadania. Zajęcia ruchowe to głęboko ćwiczeń wpływających dobroczynnie na ww. współpracę. Trening odbywa się w zakresie: kształtowania schematu własnego ciała, umiejętności określenia położenia ciała i innych elementów

przestrzeni. Wspomaga to całą paletę sfer poznawczych: matematyka (cyfryzacja, robotyka itd.), mowa - określanie ciągu przyczynowo-skutkowego, pomiar długości i odległości.

Uczenie się słówek z języka obcego: Koordynowany ruch rozwija pamięć. Tego typu trening wywołuje korzystne zmiany w strukturze substancji białej mózgu, która odpowiada za szybkie uczenie się i zapamiętywanie np. nowego słownictwa. Naukowcy wykazali, że pod wpływem tańecznych płaśów w mózgu tworzą się nowe komórki nerwowe. Dotyczy to zarówno starszych osób jak i dzieci.

Wzrost poczucia własnej wartości i sposób na nieśmiałość: nauka nowych rzeczy, konfrontacja nabytej umiejętności z innymi uczestnikami treningu, a finalnie występ na scenie czy boisku to nieoceniony i niestety, niedoceniany sposób; na podniesienie własnego ego, sposób na nieśmiałość, zamykanie się we własnym świecie (zaburzenia spektrum autyzmu). Warto dodać na koniec, że każdy jeden ruch, a przede wszystkim przy muzyce, podnosi nastrój, sprawia, że znikają smutki. To też możliwość bezpośredniego kontaktu z drugim człowiekiem, a co najważniejsze: odciążenie od elektronicznych gadżetów, wpływających co najmniej regresywnie na małego człowieka.

Literatura:

Edyta Gruszczyk-Kolczyńska, Ewa Zielińska: *Dziecięca matematyka - dwadzieścia lat później*, Kraków 2015.

Metody psychologicznego badania dziecka, red. René Zazzo, N. Galifret-Granjon, tł. Maria Manicka, Elżbieta Lewicka.

Opracowała Justyna Chojecka

Jak postępować z dzieckiem nadpobudliwym psychoruchowo?

Nadpobudliwość psychoruchowa przejawia się u dziecka występowaniem objawów związanych z deficytami uwagi, impulsywnością i nadmierną ruchliwością. Występowanie wszystkich tych objawów znacznie utrudnia funkcjonowanie społeczne dzieci dotkniętych nadpobudliwością.

Poniższe wskazówki nie stanowią pełnej listy możliwych rozwiązań, lecz mogą inspirować do samodzielnego szukania najlepszych sposobów pomocy dziecku. Są to zasady ogólne, które wymagają dopasowania do indywidualnej sytuacji dziecka.

- W postępowaniu i dyscyplinie zachowuj konsekwencje. Wskazane jest jednakowe stanowisko wszystkich wychowujących w podstawowych sprawach.
- Ustal jasne normy i zasady postępowania w różnych sytuacjach.
- Staraj się zachować zimną krew, gdy czujesz że „nadchodzi burza”. Pracuj nad własną cierpliwością.
- Pilnuj, by mieć opanowany głos.
- Odwracaj uwagę dziecka, od złego zachowania. W miejsce zachowania, którego nie możesz zaakceptować, zaproponuj coś innego.
- Koncentruj się na pozytywnych zaletach dziecka.
- Unikaj nieustannego negatywnego podejścia, ciągłych zakazów i upominania. Pamiętaj, że dziecko tak siebie widzi, jak mówią o nim ważne dla niego osoby.
- Oddzielaj ocenę zachowania od oceny dziecka. Nie mów np. jesteś niegrzeczny, mów przeszkadza mi to, że tak się zachowujesz.
- Skłaniaj do refleksji i krytycznej oceny własnego zachowania.
- Ustalaj z dzieckiem całonocny plan dnia. Dziecko najgorzej zachowuje się, gdy się nudzi.
- Ucz porządkowania i organizowania.

- Nowe trudne zadania starannie dziecku zademonstruj, aż do momentu, gdy będziesz mieć pewność że zrozumiało. Ćwiczenia powtarzaj do utrwalenia.
- Instrukcje podawaj krótko, jasno. Staraj się w tym czasie utrzymywać kontakt wzrokowy z dzieckiem.
- Staraj się respektować dużą potrzebę ruchu dziecka nadpobudliwego. Poszukaj możliwych do zaakceptowania form rozładowania nadpobudliwości.
- W sytuacjach konfliktowych odradzaj rozwiązanie problemu do chwili wyciszenia i wygaśnięcia emocji.
- Wydziel miejsce do pracy. Dziecko powinno pracować przy pustym stoliku. Wokół nie powinno być jaskrawych kolorów i rozpraszających je bodźców.
- Nie każ mu robić kilku rzeczy na raz.
- Nie kpj, nie docinaj, nie ośmieszaj dziecka. Tzw. działanie na ambicję ma odwrotny skutek.

Powodzenia☺

Opracowała Małgorzata Klimek

